

‘Eigenlijk ben ik meer een mensen- trainer dan een hondencoach’

Cas met Jamy en Eddie

Cas (55) is getrouwd met Bea, vader van Martin (30) en Iris (25) en de baas van hun kooikerhonden, zusjes Jamy en Eddie (3). Na een carrière bij defensie en in de burgerluchtvaart gooide Cas het roer om en werd hondencoach. Een goede beslissing, want het begeleiden van mens én hond is het liefste wat hij doet.

“De liefde voor dieren is me met de paplepel ingegoten. Mijn vader had in de tuin een huisje gemaakt waarin kippen, konijnen en twee geiten woonden. Al jong werd ons bijgebracht dat dieren behalve plezier, ook verantwoordelijkheid met zich meebrengen. We mochten meehelpen met het verzorgen, maar moesten ook de hokken schoonmaken. Ook honden speelden een grote rol thuis. Mijn ouders hadden langharige Duitse staanders en een ruwharige teckel. Duitse staander Santos was er al toen ik geboren werd, ik groeide met hem op. Hij was mijn liefste speelgoed, mijn levende knuffel. Zijn dood was mijn eerste grote verdriet. De eerste hond van mijn vrouw Bea en mij was een blonde labrador: Dacks. Een onvergetelijk dier. Het was een pup van Daks, een hond die mijn vader trainde en waar ik erg aan verknocht was. Toen Daks een nest kreeg besloten Bea en ik een pup te nemen, ondanks dat we beiden werkten en wel wat moesten regelen voor de opvang. Ik wilde dolgraag juist van deze hond een pup, want ik wist dat dit een geweldige hond zou worden. Werken met honden was een hobby van mijn vader; hij trainde ze niet alleen, hij gaf ook advies en hielp bij het oplossen van problemen. Als jongetje ging ik graag met hem mee. Ik stond liever op een hondenveld dan een voetbalveld. Op mijn zestiende trainde ik mijn eerste hond. Later, toen Bea en ik Dacks kregen, trainde ik ook onze eigen hond en soms een hond van anderen. Gewoon omdat ik het leuk vond om te doen. In 2012 ging ik fulltime aan de slag als professioneel hondencoach. Daarvoor had ik jaren met veel plezier als beroepsmilitair gewerkt en carrière gemaakt bij de KLM, maar toch bleven de honden trekken.

De stap om van honden trainen mijn werk te maken was een spannende, maar wel de juiste. Dit is mijn droombaan. Het werk is leuk, soms zwaar en intens en het kost heel veel energie, maar het is me nooit te veel. Ik maak honden en baasjes blij en dat is dankbaar werk. Feitelijk ben ik meer een mensentrainer dan een hondencoach. Honden zijn voorspelbaar, hebben geen dubbele agenda en zijn duidelijk in hun signalen. Dat is lang niet bij ieder mens het geval. Als iemand me vraagt te komen, ga ik eerst bij de mensen thuis kijken. Meestal kijken ze reikhalzend naar me uit, maar dat geldt niet altijd voor hun hond. Daarom heb ik altijd een rugzak bij me bij wijze van buffer, mocht ik aangevallen worden. Het eerste wat ik doe is de baasjes én de thuissituatie nauwkeurig bekijken. Op basis van wat ik zie, hoor en voel kies ik voor iedere klant de juiste manier van werken. Binnen de hondentrainingswereld zijn er veel verschillende stromingen en werkwijzen en vaak ook enorme ego's. Mijn advies als je een goede hondencoach zoekt: zoek er eentje zónder ego en die openstaat voor een dialoog. Ik ben wel eigenzinnig, maar een groot ego heb ik niet. Wel heb ik ruim dertig jaar ervaring, inzicht en gezond verstand. Ik heb mijn eigen idee over hoe mensen honden zouden moeten benaderen om optimaal en diervriendelijk samen te kunnen leven, maar ik sta altijd open voor andere meningen. Als ik zie dat iets anders beter werkt dan wat ik al meer dan dertig jaar doe, stap ik direct af van mijn oude werkwijze. Ik wil een hond helpen, niet mijn gelijk halen. Een hond is gebaat bij duidelijkheid en sturing. Elke hond, groot en klein, verdient een evenwichtige baas die aangeeft wat wel en niet gewenst is. Dat is niet beperkend, het geeft de hond juist veel vrijheid en rust om te kunnen zijn wat hij is: een hond. Een hond behandelen als mens raad ik af. Een hond heeft niets aan urenlange gesprekken waar hij niets van snapt. Een hond heeft een stabiele baas nodig,

Cas aan het werk bij Saskia en Ziggy

Al op jonge leeftijd was Cas bezig met honden

‘EEN HOND
HEEFT NIETS AAN
URENLANGE
GESPREKKEN WAAR
HIJ NIETS VAN
BEGRIJPT’

Met Max

voldoende rust, genoeg beweging en een goede verzorging. Wat een hond kan missen is onduidelijkheid, stress, onzekerheid en medelijden. Die dingen hebben een hond nog nooit geholpen, sterker nog, het zijn de meest voorkomende redenen dat het misgaat in de communicatie tussen mens en hond. Een hond heeft geen behoefte aan zorgers, honden willen baasjes. Medelijden is menselijk, mooi, nobel en lief, maar een dier heeft er niets aan. In mijn werk kijk ik alleen naar het welzijn van het dier. Al mijn beslissingen zijn daarop gebaseerd en ik ga altijd tot het gaatje. Als ik aan een hond begin, maak ik het af. Als ik ergens een mogelijkheid zie, denk ik: dat gaan we oplossen. Ik heb geen toverformule. Een hond begeleiden naar een gelukkig hondenleven kost energie, geduld, en tijd. Ik vraag volledige commitment van de eigenaar, want als ik wegga, moet de baas verder op de ingeslagen weg. In al die jaren dat ik dit werk doe heb ik al veel mensen en honden kunnen helpen. Sommige honden blijven je altijd bij. Zo is daar Max, de boerboel die ik trainde voor een jong gezin. Ik train bijna geen jonge honden, Max was een van de weinigen, maar ik deed het met veel plezier. Max is een van die speciale honden die onder mijn huid is gekropen. Ik had een heel goede band met die hond. Onlangs heb ik Max na jaren weer gezien en hij kwam piepend van blijdschap op me af, liep me bijna omver en stortte zich in mijn armen. Ik was tot tranen toe geroerd. Hij had een grijs bekkie gekregen, net als ik. Mijn eigen honden, die grappig genoeg net iets meer naar mijn vrouw trekken dan naar mij, kunnen me ook ontroeren. 's Avonds liggen ze meestal bij me op de bank. Als ze na een slaapje wakker worden, zetten ze hun pootjes tegen mijn borst en moet ik ze masseren. Als hun oogjes dan dichtvallen, hoor ik ze zachtjes knorren. Dat is geluk.” ■

‘Maar verder is-ie lief, hoor | Bijzondere belevenissen van een eigenzinnige hondencoach’ door Cas Snel is verschenen bij uitgeverij Volt

Cas en zijn zoon Martin maken de podcast Honden%. Meer weten over Cas en zijn werk? Kijk op: cassnelrehabilitatie.nl